

Tom odnepamäti býval v dielni, kde sa opravovali staré hodiny. Bol sirota a vôbec nepoznal svojich rodičov. Keď mal dva roky, ujal sa ho istý vzdialený príbuzný – stavec menom Jolius. Nanešťastie to bol hrubý, nepríjemný a večne nasrdený človek. Nemal chovanca veľmi v láske a považoval ho za príťaž. Len čo chlapec trochu podrástol, starý Jolius ho pripriahol do roboty, aby ho priučil svojmu remeslu.

Vyklúľ sa z neho nadaný mladík – rád majstroval, bol zbehlý v počtoch a dokázal poľahky zostrojiť i rozobrať akýkoľvek mechanizmus, či už išlo o hodinky, alebo číselný zámok.

Počas zriedkavých voľných chvíľ si Tom vymýšľal vlastné zámky, ktoré sa dali otvoriť len pomocou troch či štyroch rôzne tvarovaných kľúčov. Chcel sa stať vynálezcom, ale to by musel dokončiť školu a dostať sa na Akadémiu hodinárskych majstrov. Jolius však nemienil vyhadzovať peniaze na učňovo vzdelanie – už ho predsa naučil remeslu, ktoré ich oboch uživí.

Deti z ulice sa s Tomom nechceli kamarátiť. Vysmievali sa mu, lebo nosil ošumelé staré šaty a vždy vyzeral hladný ako vlk. Skúpy Jolius na ňom šetril, kde sa dalo, a vždy keď sa mu niečo zne páčilo, bez váhania ho vyzauškoval.

Toma už unavovalo nepriateľstvo rovesníkov. Čoraz viac sa uzatváral do seba a skrýval sa v odľahlej časti dielne medzi skriňami so starým haraburdím. Stál tam stolík s hromadou kľúčov a zámkov, ktoré bolo treba opraviť, a vedľa neho rozvzganá stolička. Kútik páchol prachom, plesňou a hrdzavým železom, ale Tom sa tam cítil ako ryba vo vode. Tešilo ho, že má miesto, kde sa môže celé hodiny venovať svojej záľube.

Všetko sa však zmenilo, keď sa naučil otvárať čoraz komplikovanejšie zámky. Páčili sa mu trikové zámky a zanedlho už vedel priradiť kľúč k hociktorému z nich. Čím zložitejší bol zatvárací mechanizmus, tým viac Toma bavilo pipľať sa s ním. Vysedával pri práci celé týždne, zabúdadal jesť i spať a starý Jolius sa zrazu tešil z jeho úspechov.

O Tomove schopnosti však prejavili záujem aj mnohí pochybní ľudia. Po nociach chodili za Joliusom všelijakí čudáci a vláčili mu do dielne rôzne hodinky, šperky i drahé kazety. Len čo sa dozvedeli o výnimočnom nadaní starcovho učňa, začali mu nosiť šperkovnice, debničky i veľikánske truhlice s mimoriadne zložitými zatváracími mechanizmami – na niektoré z nich bolo treba celé zväzky kľúčov.

Toma spočiatku bavilo riešiť čoraz náročnejšie rébusy, no čoskoro pochopil, že ide o ukradnuté veci. A keby len to! Chýry o chlapcovom pokútnom nadaní sa šírili po celej dedine a ľudia sa mu vyhýbali väčšmi než kedykoľvek predtým.

Keby som mal peniaze, ušiel by som od Joliusa, uvažoval nešťastný Tom. Chodil by som do školy, potom by ma prijali na Akadémii hodinárskych majstrov a stal by som sa chýrnym hodinárom.

Všetky deti vedeli, že nič na svete nie je dôležitejšie než čas, a Tom nebol výnimka. Bol teda presvedčený, že iba Čas dokáže vyriešiť jeho problém.

Biely časodej Tomovi nikdy nepriniesol darček, lebo Jolius mu dvadsiateho prvého decembra zakaždým zobral vankúš. Tentoraz si však chlapec potajomky vyrobil podušku z vreca slamy a len čo stavec zachrápal vo svojej izbe, vytiahol ju a položil si ju pod hlavu.

... jednoduchý hrdzavý klíč...

... nějaké peníze...
... nejlepší ze všech - zlaté elfy...

Poprosil Bieleho časodeja o hrstku mincí, najlepšie zlatých eflarov, aby mohol utiecť od starca a nemusel sa živiť nečestnou prácou.

Ráno sa zobudil ako prvý a považoval to za dobré znamenie. Rýchlo vsunul ruku pod vankúš a nahmatal čosi kovové a podlhovasté s množstvom zubkov... Na chlapcovo prekvapenie sa z tajomného darčeka vyklúľ obyčajný hrdzavý kľúč. Pravda, vyzeral veľmi staro, na kraji mal vygravírovanú osmičku – symbol nekonečna – a mal nezvyčajnú hlavičku v tvare nevädze.

Ako inak, pomyslel si Tom trpko. Čas mi zrejme chce naznačiť, že je mi súdené do konca života otvárať cudzie zámky. Alebo si zo mňa len strieľa?

Do očí sa mu tísli slzy hnevu. Zrazu pochopil, že už v dielni nevydrží ani minútu. Schmatol kľúč, strčil si ho do vrečka ošúchaného tenkého kabáta, opatrne otvoril vŕzgajúce vchodové dvere a vyšiel na ulicu.

Vonku mrzlo a ľadový vietor mu ihneď prefúkol deravé oblečenie, no Tom sa nedal odradiť. Rozhodol sa ujsť, aj keď mu Čas nepriniesol hromadu zlatých eflarov, iba akýsi hrdzavý kľúč. Vyberie sa do mesta po vlastných!

Počul totiž, že na radnici je opustená veža, kam sa nedá len tak ľahko vojsť, a v nej stojí staré zrkadlo, pomocou ktorého sa človek môže pozhovárať so samotným Časom. Zaumienil si, že nájde vchod do veže, dostane sa dnu bez ohľadu na to, aký zložitý zámok bude na dverách, a pohovorí si s Časom zoči-voči – takveru!

